

Ο ΓΙΑΝΝΗ-ΣΚΙΚΗΣ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΜΕ ΣΤΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ
ΙΩΑΚΕΙΜ ΦΟΡΤΣΑΝΟΥ
ΟΠΩΣ ΤΟ ΠΑΡΑΦΡΑΖΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΟΡΙΩΤΗΣ
ΜΕ ΤΟ ΡΥΘΜΟ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΟΥ
ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΤΣΙΝΗ

ΑΠΟΣΤΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
"ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,,
ΑΡΙΘ. 358 - 359 — ΑΥΓ. - ΣΕΠΤ. 1937
ΑΘΗΝΑ

Ο Γιάννη-Σκίκης

Μελόδραμα του Ίταλου Ι. ΦΟΡΤΣΑΝΟΥ,
όπως το παραφράζει εδώ ο Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ,
με το ρυθμό της μουσικής του Ι. ΠΟΥΤΣΙΝΗ.

Ἐδνάστη,
τὴν κυρὰ τῆς ἀγέλης γιὰ τὰ πάση,
τὰ πλαστοκαμωτῆ ὡς Μπουόζος Δονάτης,
βάζοντας κῦρος σὲ πλαστὴ διαθήκη.

ΔΑΝΤΗ: "Αδης, Α', 42-45.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ὁ Γιάννη-Σκίκης	50	χρόνων	
Λαουρέττα	21	"	
Τὸ συγγενολοῦ τοῦ νεκροῦ Μπουόζου Δονάτη	Ζίτα ἢ λεγόμενη Γριά, ξαδέρφη τοῦ νεκροῦ	60	"
	Ρινοῦκιος, ἀνιψιὸς τῆς Ζίτας	24	"
	Γεράρδος, ἀνιψιὸς τοῦ νεκροῦ	40	"
	Νέλλα, ἡ γυναίκα του	34	"
	Γεραρδίνος, γιὸς τους	7	"
Ὁ Μπέττος ἀπ' τὴ Σίνια, κουνιάδος τοῦ νεκροῦ, φτωχὸς καὶ κακοντυμένος	ἡλικία ἀόριστη		
Σιμώνες, ξάδερφος τοῦ νεκροῦ	70	χρόνων	
Μάρκος, γιὸς του	45	"	
Κιέσκα, ἡ γυναίκα τοῦ Μάρκου	38	"	
Μάστρο-Σπινελλόκιος, γιατρός			
Κῦρ Ἀμάντιος τοῦ Νικολάου, νοτάριος			
Πινελλίνος, τσαγγάρης			
Γούκιος, βαφιάς			

Ἡ σκηνὴ στὴ Φλωρεντία κατὰ τὸ ἔτος 1299.

ΣΤΗΝ κρεββατοκάμαρα τοῦ Μπουόζου Δονάτη: — Ἀριστερά, ἀπέναντι στοῦ θεατῆ, ἡ θύρα πού μπαίνοβγαίνουν ἀπὲξ τὸ πλατόκαλο κ' ἡ σκάλα ἔπειτα μιὰ τζαμόπορτα πού ἀνοίγει πρὸς τὸ δῶμα μὲ τὰ ξύλινα κάγκελλα ἀπάνω ἀπὸ τὴν πρόσσκητο τοῦ σπιτιοῦ. Στὸ βάθος ἀριστερὰ ἔνα μεγάλο παράθυρο, ἀπ' ὅπου φαίνεται πέρα ὁ Πύργος τοῦ Ἀρνούλφου. Στὸ δεξιὸ τοῖχο μιὰ ξύλινη σκαλίτσα ἀνεβαίνει σὲ μιὰν ἐξέδρα ὅπου βρισκονται ἔνα ἀρμάρι καὶ μιὰ πόρτα. Κάτω ἀπὸ τὴ σκαλίτσα μιὰ ἄλλη πορτούλα. Δεξιά, στὸ βάθος, τὸ κρεβάτι. Καρέκλες, κασέλλες, ἀρμάρια ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἔνα τραπέζι κ' ἐπάνω στοῦ τραπέζι ἀσημικά.

Στὰ πλάγια τοῦ κρεββατιοῦ τέσσερα καντηλιέρια μὲ ἀναμμένα κεριά. Ἐμπρὸς στοῦ κρεββατιοῦ ἔνα τρίκερο καντηλιέρι σβημένο. Φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ φῶς ἀπὸ τὰ κεριά ἢ ὦρα ἐννιά τὸ πρωῖ. Οἱ κοριτίνες τοῦ κρεββατιοῦ, μισόκλειστες, ἀφήνουνε νὰ ξεχωρίζη ἔνα κόκκινο σέπασμα πού κρύβει τὸν πεδαμμένο.

Τὸ συγγενολοῦ τοῦ Μπουόζου, ὅλοι γονατιστοί, δέονται σκεπάζοντας τὰ πρόσωπα μὲ τὰ χέρια. Ὁ ΓΕΡΑΡΔΙΝΟΣ ἀριστερὰ, κοντὰ σὸν τοῖχο, καταγῆς καθισμένος, μὲ τὴν πλάτη πρὸς τοὺς ἄλλους, διασκεδάζει κυλώντας βόλους. Οἱ ἄλλοι ἔχουνε σχηματίσει ἡμικύκλιο ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι πρῶτη ἢ γριά ΖΙΤΑ, ἔπειτα ὁ ΡΙΝΟΥΚΙΟΣ, ὁ ΓΕΡΑΡΔΟΣ καὶ ἡ ΝΕΛΛΑ, κατόπιν ὁ ΜΠΕΤΤΟΣ στὸ κέντρο, σὰν ἀπομονωμένος, γιατί εἶναι φτωχός, κακοντυμένος καὶ λασπωμένος, καὶ δὲν τονε βλέπουνε μὲ καλὸ μάτι οἱ ἄλλοι δεξιά ἢ ΚΙΕΣΚΑ, ὁ ΜΑΡΚΟΣ καὶ ὁ ΣΙΜΩΝΕΣ, αὐτὸς ἔμπρὸς καὶ κοντὰ στὴ γριά. Ἀκούονται ὅλοι πὸν σιγομουρμουρίζουν ὑπόκοφα μιὰ προσευχή. Τὸ μουρμουρητὸ κόβεται κάποτε μὲ φρέντικους λυγμούς, πού φαίνονται πὸς γίνονται μὲ πνιγμένα ἀναστενάγματα. Ὅταν ὁ ΜΠΕΤΤΟΣ πᾶ νὰ βογγήσῃ ἀληθινά, οἱ ἄλλοι ἀνασηκόνονται λιγάκι, σηκώνουνε τὰ μοῦτρα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ στραβοκοιτάζουνε τὸν κακομοίρη. Μέσα στὸ μουρμουρητὸ ξεχωρίζουνε πνιγμένα ξεφωνητά:

ΖΙΤ. Ἄμοιρε Μπουόζο!
ΣΙΜ. Δόλιε ξαδερφοῦλη!
ΡΙΝ. Ἄμοιρε θεῖε!
ΜΑΡ., ΚΙΕ. ὦ! Μπουόζο!
ΓΕΡ., ΝΕΛ. Μπουόζο!

ΜΠΕ. ὦ, γαμπρέ μου! γαμπρέ . . .
Βουβαίνεται, γιατί ὁ ΓΕΡΑΡΔΙΝΟΣ ῥίχνει κάτω μιὰ καρέκλα, καὶ οἱ ἈΛΛΟΙ, τάχα μαλώνοντας τὸ παιδί, κάνουνε στὰ μοῦτρα τοῦ ΜΠΕΤΤΟΥ ἔνα τρομερό:

Σςςςς! . . .

ΓΕΡ. Μέρες καὶ μέρες θὰ τὸν κλαίγω.
Πρὸς τὸ ΓΕΡΑΡΔΙΝΟ πὸν σηκώνεται καὶ τὸν τραβίει ἀπ' τὸ ζιπῶνι καὶ θέλει νὰ τοῦ πῆ κάτι στὸ αὐτί:

— Σσσοῦτ!

ΝΕΛ. Μέρες; Πῆς μῆνες!

Πρὸς τὸν ΓΕΡΑΡΔΙΝΟ:

— Σσσοῦτ!

ΚΙΕ. Μῆνες; Χρόνια καὶ χρόνια!

Ὁ ΓΕΡΑΡΔΙΝΟΣ πηγαίνει κοντὰ στὴ γριά ΖΙΤΑ.

ΚΙΕ., ΜΑΡ. Ἄμοιρε Μπουόζο!

ΖΙΤ., ἐνοχλημένη καὶ διώχνοντας τὸ ΓΕΡΑΡΔΙΝΟ, πρὸς τὸν πατέρα του:

Βγάλτ' το ἔξω τὸ παιδί, Γεράρδε, πιά!

ΟΛΟΙ, ἔξω ἀπὸ τὸ ΓΕΡΑΡΔΟ καὶ τὴ ΝΕΛΛΑ.

ὦ Μπουόζο, Μπουόζο, ὅσο θὰ ζοῦμε, τὸ χαμό σου πικρὰ θὰ θρηνοῦμε!

ΡΙΝ. Θὰ σὲ κλαῖμ' ὅλοι ἐμεῖς!

ΖΙΤ. Μπουόζο! Μπουόζο!

ΚΙΕ. Ὅσο θὰ ζοῦμε!

Στὸ μεταξὺ ὁ ΓΕΡΑΡΔΟΣ σηκώνεται, παίρνει τὸ παιδί ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ στρατά-στράτα, τὸ βγάζει ἔξω ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πορτούλα, καὶ οἱ ἈΛΛΟΙ ξαναρχίζουνε τὴν προσευχή, ἔξω ἀπὸ τὸ ΜΠΕΤΤΟ, πού, σκύβοντας ἀριστερὰ, λέγει κάτι στὸ αὐτί τῆς ΝΕΛΛΑΣ.

ΝΕΛ. Πῶς εἶπες; Ἀλήθεια;

ΜΠΕ. Τὸ λένε στὴ Σίνια.

ΡΙΝ., κλαψιάρικα σκύβοντας πρὸς τὴ ΝΕΛΛΑ.

Τί λένε στὴ Σίνια;

ΝΕΛ. Ἀνὲν τάχα πὸς . . . [Τοῦ μουρμουρίζει κάτι στὸ αὐτί.

ΡΙΝ. Μπάαα!

ΚΙΕ., μισοκλαίοντας, γέρνει ὡς τὸ ΜΠΕΤΤΟ.

Τί λένε στὴ Σίνια;

ΜΠΕ. Ἀνὲν τάχα πὸς . . . [Τῆς κροφομιλεῖ στὸ αὐτί.

ΚΙΕ. ὦωωω! — Μάρκο, τὸ ξέρεις [Δυνατά.

τί λένε στὴ Σίνια; — Ἀνὲν τάχα πὸς . . . [Τοῦ κροφομιλεῖ.

ΜΑΡ., φρυσικά. Ἔεεε;!

ΖΙΤ. Μὰ ὅστοςοο μοποῦμε νὰ μάθουμε . . . [Μισοκλαίοντας.

ΜΠΕ. Τὸ λένε στὴ Σίνια.

ΖΙΤ. . . . τί διάτανο λένε στὴ Σίνια;

ΜΠΕ. Νά, βγῆκ' ἔνας λόγος . . . κουβέντες τοῦ δρόμου . . .

Τὸ λέγαν ψῆς βράδυ — στοῦ Κίστη τὸ φουρνο . . .

«Ψοφάει! ὁ Μπουόζος; — Στους φλάρους μάννα!

Θὰ λένε: τούρλα πιά, κοιλιὰ φαγάνα!»

Καὶ κάποιος: «Ναί, ναί, ναί, μὲ διαθήκη,

στὸ κοινόβιο τὸ βιός του τῶχει ἀφήκει!»

ΣΙΜ., πὸν ἔχει μισοσηκωτῆ κι αὐτὸς στὸ μεταξὺ καὶ τεντώσει τὸ αὐτί νὰκούση.

Μὰ τί; ! Ποιὸς τὸ λέγει;

ΜΠΕ. Τὸ λένε στὴ Σίνια.

ΣΙΜ. Τὸ λένε στὴ Σίνια; ; ;

ΟΛΟΙ. Τὸ λένε στὴ Σίνια!

Μικρὴ σιωπή. Ὅλοι, γονατιστοὶ ἀκόμα, μὰ μὲ τὸν κορμὸ ὀρθο-
στυλωμένο, κοιτάζονται ξαφρισμένοι.

ΓΕΡ. Ἄ, Σιμώνες;

ΚΙΕ. Σιμώνες;

ΖΙΤ. Μῦλα, ἐσύ 'σαι ὁ πιὸ γέρος . . .

ΜΑΡ. Καί, ὡς προεστὸς πὸν ἔκαμες σ' ἄλλο μέρος . . .

ΖΙΤ. Πῶς τὰ βλέπετε;

ΟΙ ΑΛΛΟΙ, κατεβαίνοντας κνηγνημένοι τις σκάλες:

Κλέφτη, κλέφτη, παλιάνθρωπε, προδότη!

κλέφτη άνόσιε, παλιάνθρωπε, προδότη! α! α!

ΓΙ-ΣΚ. Στην όργη! Ούξω! ούξω! ούξω! [<sup>Από μέσα κνη-
γώντας τους.</sup>

Άνοίγει ο ΡΙΝΟΥΚΙΟΣ από μέσα τὰ φύλλα τής τζαμόπορτας. Φαίνεται ήλιόλουστη ή Φλωρεντία. Οί δύο άρραβωνιασμένοι μένοννε στο δώμα.

ΡΙΝ. Ω, ναί, Λαουρέττα,

θά ζούμε πάντα εδώ!

Κοίτα... χρυσή ή Φιωρέντσα.

Νά, τὸ περβόλι...

ΛΑΟΥ. Όπου έρωτα μου όρκίστης...

ΡΙΝ. Φιλί ζητώντας...

ΛΑΟΥ. Φιλί τὸ πρώτο...

ΡΙΝ. Χλωμή, γελώντας,

στά μάτια με είδες...

ΟΙ 2. Καί ό κόσμος... ή Φιωρέντσα...

παράδεισο μου έφάνη!

[^{Άγκαλιασμένοι.}

Ξανάρχεται από τή σκάλα ό ΓΙΑΝΝΗ-ΣΚΙΚΗΣ, φορτωμένος πράματα και τὰ ρίχνει κάτω.

ΓΙ-ΣΚ. Στην όργη ή κλεφτουριά!

Άξαφνα βλέπει τούς δυό άγκαλιασμένους... στέκει... σά νά μετανοιών με τὸ άναμπούμπουλο πὸν έκαμε... χαμογελάει... έρχεται στο προσκήνιο, και, βγάζοντας τή σκούφια, λέγει στο άκροατήριο, δείχνοντας τὸ ξευγαράκι:

—Πέστε σεις, άρχοντές μου,

άν τὰ πλούτη του Μπουόζου,

έπήγαν ή όχι σε καλή μεριά!

Για τή φάρσα μου εκείνη

μ' έχουν βάλει στον Άδη... έ, τί νά γίνη!

Μά, με τήν άδεια του τρανού μας Δάντη,

άν δεν είμουν άπόψε για στείλιάρη,

μεσιτέψτε' έσεις...

[^{Κάνει πὸς χειροκροτεί.}

νά λάβω χάρη!

[^{Προσκλίνεται ευγενικά.}

ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Η ΚΩΜΩΔΙΑ.

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

ΝΑ θψωνται εν ήμέρα κρίσεως, πρώτα ό φίλος μουσουργός Μάριος ό Βάρβογλης, πὸν μου είχε δοσμένο τὸ μουσικό κείμενο, και ύστερα τὰ ραδιοφωνικά κύματα πὸν φέραννε, κατά τὰ τελευταία χρόνια, συχνά και σ' έμᾶς τὸ τερπνὸ άκρόαμα του «Γιάννη-Σκίκη».

Τὸ χαρούμενο αὐτὸ μελόδραμα, στιχουργημένο από τὸν Ἰταλὸ δραματογράφου Ἰωακείμ Φορτσάνου, πὸν έγινε άργότερα και άκαδημαϊκός, τραγουδημένο με τήν παιγνιδιάρη και δλη οίστρο μουσική του Πουτσίνη, είναι τυπωμένο από τὰ 1918. Τότε πιά παίχτηκε και στο Μητροπολιτικό Θέατρο τής Νέας Ὑόρκης, κ' έπειτα, κατά τὸ 1922, στην παρισινή Κωμική Όπερα, και από τότε μένει και θά μείνη στο γενικό μουσικό δραματολόγιο.

Οί θαντικοί στην επικεφαλίδα στίχοι δείχνουν από πὸν είναι παρμένο ό μύθος. Ἰστορικό πρόσωπο από τήν όνομαστή γενιά τῶν Καβαλκάντη τής Φλωρεντίας ό Γιάννη-Σκίκης ή Στίκης, όπως τὸν αναφέρει ό παλαιός και ως «Ἄνώνυμος Φλωρεντίνος» πολὺ γνωστός σχολιαστής του Δάντη από τὸ ΙΔ' αἰώνα. Ἡ πλαστοπροσωπία έγινε πραγματικά και μνημονεύεται στα χρονικά τής Φλωρεντίας με τὰ γενικά τής περιστατικά όπως πλέκονται στο μελόδραμα. Εἰδικά για τήν περιζήτητη μούλα, τήν «κυρά τής άγέλης», όπως τήν όνομάζει ό Δάντης, αναφέρεται πὸν εἶταν ή καλύτερη μούλα μέσα σ' δλη

τήν Τοσκάνα, και πὸν ό νοικοκύρης τής, ό Μπουόζος Δονάτης, συνήθιζε νά τή φωνάζη «Κυρά Τωνίνα!» Έτσι, εκείνος πὸν τήν κληροδότησε στον έαυτὸ του, δίνοντας με πλαστό πρόσωπο κύρος σε πλαστή διαθήκη, άξιώθηκε νά γκρεμιστῆ από τὸ Δάντη στα τρισαθα του Άδη—στον δγδοο κύκλο, στο δέκατο λάκκο—μαζί με τή Μύρρα, τή μυθολογική άμαρτωλή...

Φυσικά, θά εἶταν άτοπο νά υποθέση κανείς πὸν το ἰταλικό έργο, αν και τόσα χρόνια πρωτότερα τυπωμένο και παγκόσμια γνωστό, έχει τήν παραμικρή ποιητική συγγένεια με μιά πρωτότυπη ελληνική κωμωδία με τὸ ἴδιο άκριβῶς θέμα—κωμωδία στεφανωμένη κατά τὸ 1932, όπως θά γράφη κ' ή Λογοτεχνική μας Ἱστορία, από τήν Ἄκαδημία. Ὁ Έλληνας κωμωδοποιός, πολὺ φυσικά, οὔτε «Θεία Κωμωδία» φαντάστηκε νά λογαριάση αν ύπάρχη οὔτε για τὸ μουσικό έργο του Πουτσίνη είχε τίποτε ακούσει. Γιατί τότε θάλεγε ό κόσμος πὸν τὸ θανάσιμο τής πλαστοπροσωπίας (μά και τής πλαστολογίας) άμάρτημα κρίνεται, στον καιρό μας και στον τόπο μας, άξιο και για βραβείο άρετῆς' και τότε ό υποφαινόμενος θά εἶταν υποχρεωμένος νά προσφωνήση τούς έλληνικούς στίχους του «Γιάννη-Σκίκη» στην υπέρλαμπρη «Ἄκαδημία Ἄθηνων» και στον τρισένδοξο δαφνοστεφανωμένο τής.

Μᾶης τοῦ 1937.

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ

(πὸν ἴσως άδικα θά τ' αναζητήση μετά θάνατον ό φιλόκαλος εκδότης.)

Α'. ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΕΜΜΕΤΡΑ

Εὐριπίδου: Μήδεια.

Σαίξπείρου: Τὸ Ἡμέρωμα τής Στριόγλας — Πολὺ Κακό για Τίποτε — Οί Κυράτσες του Οὐίνζορ.

Σημ Μπενέλλη: Ἡ Τρελοφαντασία — Ἡ Ἐρωτική Τραγωδία.

Β'. ΕΜΜΕΤΡΑ ΜΟΥΣΙΚΑ

Bretzner - Mozart: Ἡ Ἀρπαγή από τὸ Σεράϊ.

Scribe - Halévy: Ἡ Ἐβραία.

F. Mendessohn: Παῦλος (ύμνωδία).

Fontana - Σαμάρα: Φλόρα Μιράμπιλις.

Milliet - Σαμάρα: Ρέα.

Ramuz - Stravinski: Ἡ Ἱστορία του Στρατιώτη.

«Ξένη Λύρα» (τραγουδία τονισμένα), Β' σειρά.

Γ'. ΠΙΕΖΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Γολδόνη: Ὁ Ψεύτης — Ὁ Εὐεργετικός Ἄγριάνθρωπος! — Ἡ Ἀνεμόμυαλη.

Γ. Βέρνα: Χωριάτικος Ἰπποτισμός — Τὸ Κυνήγι του Λύκου — Τὸ Κυνήγι τής Ἄλεπούς.

C. Bertolazzi: Ὁ Παντελής και ό Δικηγόρος του (διασκευή).

R. Bracco: Προσωπίδες — Τὸ Τέλος τής Ἀγάπης.

G - A. Traversi: Ἡ Κοκέττα.

M. Praga: Ὁ Φίλος.

A. Testoni: Ἡ Ἐπιτυχία — Τώρα στα Γεράματα...

L. Pirandello: Ἐξη Πρόσωπα ζητοῦνε Συγγραφέα.

Alb. Casella: Ὁ Θάνατος σε Ἄδεια.

O. Wilde: Τὸ Ριπίδι τής Λαίδης Οὐίντερμέρη — Τί άξίζει νά σε λέν Ἐρνέστο.

A. W. Pinero: Ἡ Δεύτερη Κα Ταγκραϊύ.

W. S. Gilbert: Κωμωδία και Τραγωδία.

G. Bernard Shaw: Ἡ Κάντιδα.

Louis Artus: Ὁ Μικρός Θεός.

Al. Bisson: Ὁ [^{Ἐρωτας}] Βουλευτής του Μπομπινιάκ.

De Flers & Caillavet: Ὁ Μπαμπάς.

Henri Bataille: Τὸ Σκάνδαλο.

Gabriel Trarieux: Τὸ Πρόβατον τὸ Ἀπολωλός.

Jean Giraudoux: Ἄμφιτρώων 38.

— και άλλα δευτερότερα —

Δ'. ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ (κωμωδίες πὸν έχουνε παρασταθῆ).

Τὰ Συναλλάγματα (1909) — Ὁ Ξένος (1910).

Feb

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΤΥΠΩΜΕΝΑ ΣΕ ΤΟΜΟΥΣ

Α. ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ

- 1911 Εὐριπίδου: «ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ»-τραγωδία σε στίχους: 1ο τόμο.
- 1932 " " " " " " " " " " 2ο " "
- 1911 " " «ΙΚΕΤΙΔΕΣ» " " " " " " " "
- 1912 " " «ΕΚΑΒΗ» " " " " " " " "
- 1933 " " «ΙΩΝ» " " " " " " " "
- 1932 Σοφοκλέους: «ΗΛΕΚΤΡΑ» " " " " " " " "
- 1932 Όμηρου: «ΟΔΥΣΣΕΙΑ» (Χ-Ψ-Ω, σε τονικό ξάμετρο).
- 1912 Μελίβρου: «ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ»-κωμωδία σε στίχους.
- 1903 Γελδώνη: «Η ΔΟΚΑΝΤΙΕΡΑ»-κωμωδία.
- 1913 Γ. Ρισπέν: «ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ».
- 1907 "Όσκαρ Ουάιλντ: «ΣΑΛΩΜΗ»-τραγωδία: 1ο τόμο.
- 1916 " " " " " " " " " " 2ο " "
- 1925 " " " " " " " " " " 3ο " "
- 1917 " " " «ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ» σε στίχους με την «ΑΓΙΑ ΕΤΑΙΡΑ».
- 1916 Γ. Τζιακόζα: «ΣΑΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ»-κωμωδία.
- 1916 Μ. Μάτερλιγκ: «ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ»-δράμα.
- 1916 Σήμ Μπενέλλη: «Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΣΚΩΜΜΑΤΑ»-τραγωδία σε στίχους.
- 1925 «ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ»-τραγωδία στο ρυθμό της μουσικής.

Β. ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

- 1913 «ΡΟΔΟΠΗ»-τραγωδία σε στίχους.
- 1925 «ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΒΑΚΙΑ», σε τρεις γλώσσες.
- Από τα σημειωμένα με άστερίσκους δεν έχουν άπομνηνεί άντίτυπα.

Γ. ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ «ΘΥΜΕΛΗΣ»

- (1933), τρία τεύχη δίστιχα εικονογραφημένα, [μ'ένα όλόκληρο δράμα, τὰ σχολιά του, καί άλλα φιλολογικά περιεχόμενα τὸ καθένα:
- «Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΙΟΡΙΟΥ», βουκολική τραγωδία τοῦ Δ' Ἀννεούντσιου, σελ. 60 Δελχ. 10.
 - «Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΑΛΛ' ἈΝΤ' ἈΛΛΩΝ» τοῦ Σαιξσπίρου, σελ. 50 Δελχ. 10.
 - «Η «ΡΟΔΟΠΗ», τραγωδία τοῦ Ν. Ποριώτη, με τὴν κριτική της κλπ., σελ. 100 Δελχ. 20.

Δ. ΤΥΠΩΜΕΝΑ ΣΕ ἈΛΛΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

- G. Giacosa:** «ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΔΑ ΣΚΑΚΙ»-«Νουμάς», 1906, ἀριθ. 221.
- Gabriele d'Annunzio:** «Η ΤΖΟΚΟΝΤΑ»-«Νουμάς», 1909, ἀριθ. 344-351.
- Ettore Moschino:** «ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ καὶ ΙΖΟΛΔΗ»-τραγωδία σε στίχους,-«Νουμάς», 1912, ἀριθ. 463-470.
- Ed. Calandra:** «Η ΚΥΡΑ ΩΡΕΤΤΑ»,-«Νέα Ζωή» τῆς Ἀλεξάντρειας, 1912, Τόμος VII, ἀριθ. 4.
- R. Bracco:** «Η ΒΡΥΣΟΥΛΑ»,-«Νέα Ζωή», 1912, Τόμος VII, ἀριθ. 8-12.
- Forzano-Puccini:** «Ο ΓΙΑΝΝΗ-ΣΚΙΚΗΣ»-μελόδραμα - «Ἑλληνική Ἑπιθεώρησης», 1937, ἀρ. 358-359.